

LÁSKA: HARMONICKÝ IDEÁL

Jedním z nejúžasnějších tajemství lidského života je láska k druhému člověku. Po celá staletí se lidé snažili popsat a pochopit hloubku její jednoduchosti. Známe intimní lásku mezi dvěma lidmi, lásku k přírodě, lásku k hmotným věcem. Milujeme svou rodinu a děti, Boha i sám život. To všechno jsou různé druhy lásky, a přitom všechny jsou určitým jemným, nepostižitelným způsobem stejné. Nit souvislosti spojuje všechny formy lásky dohromady, takže rozdíly spočívají spíše v objektu lásky a v její kvalitě než v její podstatě. Když někdo cítí lásku k druhému člověku, může milovat i další věci na světě, protože jeho centrum lásky je otevřené. Miluje-li člověk život, je schopen cítit lásku ke všem věcem – láska k něčemu je základem lásky ke všemu!

Současná definice lásky může být matoucí. Někdy zaměňujeme lásku a vášně, protože nechápeme rozdíl mezi sexuálním pudem a citem. Vášně vzrušuje osobnost, láska povznáší ducha. Vášně představuje moc, zatímco láska je jediná síla, jež může vášně přemoci. Jestliže lidé zakládají vztahy jen na vášni, mohou pro-

žítat tolik prudkých emocionálních výkyvů, že svou etiku a svědomí tím vyhazují do větru. Láska je daleko méně vzrušující, ale má mnohem vyšší cenu, neboť její podstatou je klidná posilující síla, která prýští z duše a zaplňuje a zmírňuje prázdná místa v našem nitru tím, že nám dává pocit naplnění a celistvosti.

Říká se, že čas zahojí všechny rány. Nemusí to být nutně pravdou, protože někteří lidé tráví celá léta tím, že se zaobírají ranami, jež utrpěli v minulosti. Láska je skutečný lék. Ani Ježíš, jehož láska byla tak velká, že toužila po harmonii s každým člověkem na zemi, nikdy neléčil, dokud neucítil lásku. Síla lásky je nesporně největší silou na zemi. Když hledáme smysl svého života, náš rozum bloudí ve snaze pochopit své místo ve vesmíru. Potřebujeme pouze zažít lásku, abychom si plně uvědomili božský záměr. Kde končí rozum a logika, tam začíná láska.

Láska živí ducha a ten zas sytí duši. Láska je rozdíl mezi notami a hudbou. Díky ní pociťujeme vděčnost k životu, jež vychází z jádra naší duše a roste do přesvědčení, že všechno bude v pořádku.

Protože lidé se snaží zjednodušovat své city, začali jsme věřit, že láska a nenávisť jsou vzájemným opakem, dvěma stranami jedné mince. Lidé, jejichž srdce jsou naplněna láskou, však nejsou schopni nenávidět. Ti, jejichž srdce jsou naopak naplněna nenávistí, nemůžou mít o lásce ani tušení. Láska a nenávisť nejsou protiklady – jsou tak rozdílné, že ve své čiré podstatě nemají místo v nitru toho samého člověka. Láska je princip, jenž všechno sjednocuje. Její opravdový význam není lehké popsat. Můžeme ji přirovnat ke světlu, jež plane v zrnku pravdy a přináší vřelost a božskou inspiraci všem, kteří jsou schopni vnímat jeho podstatu. Láska má moc spojit dohromady skládku života, přičemž rozřeší hádku naší mysli a dá smysl zdánlivě nesouvisejícím

zkušenostem. Je to jediná síla, jež smiřuje člověka se sebou samým.

Pokud člověk dokáže pochopit a přijmout sám sebe, přirozeně se dostává do souladu s veškerou láskou, která na světě existuje. Může nastoupit cestu proměny v božsky duchovní bytost. Studium astrologické kompatibility nám na naší cestě může pomoci, neboť horoskop je cestou k pochopení toho, do jaké míry jsme součástí božské síly, která řídí a posunuje naše životy. Nikdo nemůže zažít lásku s druhým, pokud není v souladu sám se sebou.

V okamžiku, kdy se člověk doplní o lásku k druhému, do hry vstupuje třetí faktor. Jako by se samo nebe sklonilo, aby se s oběma setkalo a naplnilo jejich záměry. Složitě situace se stávají jednoduchými. Překážky zázračně mizí. Ze dvou stonků, které se proplétají, aby se staly jedním, začíná vyrůstat květ hlubokého významu. Uvědomíme-li si, že láska se pojevuje v umění, hudbě, poezii, tvarech, pocitech, přírodě, moudrosti a pochopení, pak je lehké pochopit, proč jsou vztahy, neboli nalezení a sdílení lásky s druhým člověkem, opravdovými poklady života.

KARMICKÉ VZTAHY

Všechny vztahy představují příležitost pro osobní růst. Skýtají překážky i odměnu, propasti i vrcholy a příležitosti poznat na základě osobní účasti, jaký je soulad mezi naší životní filozofií a naším skutečným životem. Když ve vztahu působí karma, pocítujeme nedostatek kontroly nad okolnostmi a událostmi a rovněž i nedostatek kontroly nad svými reakcemi na tyto zážitky. Člověk někdy může na své chování nahlížet jako na něco pro něj zcela netypického, zvláště tehdy, pokud naplňuje či napravuje určité vlastnosti související s jeho minulým životem, se kterým nemá vědomé spojení, a tudíž tyto

vlastnosti zdánlivě nepatří k jeho současné osobnosti. Z karmického hlediska však musí tyto vlastnosti rozvíjet, pokud se má více sladit se svým současným životem. Karmický vztah je zabarvován osobností každého z dvojice, přičemž je zbavuje iluzí. Tímto způsobem jsou dosahovány nové úrovně vědomí, a jak se člověk zbavuje karmické zátěže, pocítuje lehkost a svobodu. Je zajímavé, že karmický vzor je obvykle správně pochopen až poté, co byla zvládnuta daná lekce!

Člověk může měsíce nebo roky zápasit s těžkostmi ve vztahu, aniž by si uvědomil, z čeho vlastně pramení. Teprve až se vynoří na povrch a vyřeší podstatu problému, zmizí karmická zátěž. Odměnou za tvrdou práci je pochopení, které přichází poté, co si uvědomíme souvislost mezi pozůstatkem minulého života a *přítomnosti!*

Karma se projevuje řadou podobných zkušeností, jež se opakují v průběhu mnoha let. Často navazujeme vztahy proto, že podvědomě v daném člověku vidíme něco, co nám může pomoci vyřešit určitý karmický problém. Jinými slovy, přivoláme k sobě osobu, kterou potřebujeme v daném období našeho života, kdy jsme připraveni pochopit určité věci. Staré přísloví říká: „Když je žák připraven, učitel se dostaví.“ Velmi dobře to vystihuje, proč a jak vznikají karmické vztahy.

VZTAHY, KTERÉ NAPOMÁHAJÍ OSOBNÍMU RŮSTU

Květina rozkvétá v momentě, kdy je na to připravena. Korunní plátky se otevírají v příhodném čase a odhalují tajemství květu. Také zážitek zrození se odehrává až po mnoha měsících přípravy. Podobně i odhalení, která vycházejí z porozumění karmě, mají svůj čas. Obvykle nejsme připraveni k rozluštění karmických lekcí, spíše se většinou nacházíme na určitém stupni shromažďování

informací. Někdy tento proces „přípravy“ trvá několik let, během nichž procházíme jedním vztahem za druhým. Tyto dočasné nebo přechodné vztahy, které napomáhají osobnímu růstu, umožňují základní porozumění, která dláždí cestu budoucím rozřešením karmických vzorů. Stejně jako embryo v lůně matky představují tyto krátkodobé vztahy základ, který zajišťuje potřebné příčky na žebříku vývoje, po němž stoupáme ve snaze objevit lepší život.

Na rozdíl od karmických vztahů se lekce, které se v těchto případech máme naučit, neobjevují v postupném pořadí, ale představují části skládky, jejíž výsledná podoba ještě není známa. Často je jedna překážka vyřešena jen proto, aby byla vzápětí nahrazena jinou. Můžeme porozumět určité lekci a přitom zjistit, že celkový vztah se díky tomu vůbec nezlepšil. K takové zkušenosti dochází, když nemůžeme mít skutečný vztah k druhému člověku, protože jsme ještě neodhalili pravdu o sobě. Řešení těchto příbuzných problémů překonáváním překážek nám pomáhá připravit se přijmout karmické poznání, které nás čeká. Vztahy, které napomáhají osobnímu růstu, jsou prostředkem, díky němuž musíme den co den pracovat na svých emocích, představách a stanoviscích, aby byl každý centimetr půdy „osobnosti“ obdělán, dříve než na ní vyrostе zahrada ducha.

PODVĚDOMÁ ANIMA A ANIMUS

Životní jevy často skrývají opravdový proud vědomí, který je zdrojem našich činů. Obdivujeme krásu stromu, ale nevšímáme si jeho kořenů. Tyto kořeny, ukryté v půdě, dávají stromu život. Maličkosti, ke kterým dochází ve vztahu, vychází z kořenů daného vztahu. Jsou jako větve stromu. Způsob, jakým kořeny rostou, bude určovat sílu a směr větví. Kořeny jakéhokoli vzta-

hu jsou vyživovány nevědomými vlastnostmi a vzory, které jsme si vypěstovali během let a minulých životů. C. G. Jung, významný psycholog, psal o animě a animovi v lidském nevědomí. Považoval je za dvě strany stejného zdroje nevědomého vývoje. Tyto symboly jsou nesmírně důležité při snaze o pochopení toho, co se vlastně děje v mezilidských vztazích.

Sigmund Freud si všiml, že chlapci se učí lásce nejprve od matky. Jak dítě roste, uchovává si podvědomé vzpomínky na její lásku jako symbol nebo model toho, co bude později hledat ve vztahu. Během let se k této nevědomé vzpomínce přidávají různé útržky, jako když stromu přibývají kořeny. Různí lidé, kteří projevují dítěti lásku svým vlastním způsobem, v něm zanechávají další dojmy, a on si pomalu začíná doplňovat do své původní představy různé detaily toho, co bude potřebovat od své partnerky. Například ho nějaká učitelka s tmavými vlasy pochválí za jeho výkon. Tím pádem si bude tmavovlasé ženy podvědomě pamatovat jako někoho, kdo povzbuzuje jeho intelektuální schopnosti. Možná ho někdy nějaká žena uklidnila konejšivým hlasem ve chvíli, kdy se něčeho bál. Může si tedy tento hlas zapamatovat jako symbol pocitu bezpečí. Jindy zase může potkat ženu, která mu projeví pozornost a péči, již zrovna potřebuje. Její vlastnosti pak přidá k podvědomé představě své „ideální ženy“. Podvědomé potřeby každého člověka se vyvíjejí přirozeně, stejně jako kořeny stromu rostou ve směru, který slibuje nejvíce vody a výživy. Když se všechny tyto různé aspekty lásky, ochrany a síly dají dohromady, vznikne představa „animy“. Na jejím základě se pak rozvíjí vkus muže ohledně žen, a každou ženu, se kterou se v životě setká, bude srovnávat s tímto obrazem.

I žena si vytváří podobnou představu. Shromáždí mužské vlastnosti včetně svého otce, který jí projevo-

val lásku v dětství, a utváří si podvědomou představu „anima“. V každém vztahu bude srovnávat vlastnosti skutečného muže se svou idealizovanou představou.

Strom vyrostе z drobného semínka. Ačkoli z tisíce semen dubu vyrostе tisíc dubů, každý strom bude jiný, neboť jeho růst ovlivňuje výživa. Každý strom bude obdařen typickými vlastnostmi semene, ze kterého vzešel, neboť dub se nemůže stát javorem. A kořeny tohoto stromu jsou ovlivněny podmínkami, které existovaly ještě před zrozením.

C. G. Jung zjistil, že fragmenty postav animy a anima pocházejí z běžných mýtických představ. Je také možné, že si do současného života přinášíme i podvědomé vzpomínky na lásky z minulých inkarnací v naději, že opět nalezneme stejné kvality a vlastnosti. Silný zážitek z mi-nulého života může ovlivnit vývoj podvědomé představy animy či anima. To může způsobit, že si člověk přivolá „karmický vztah“ v současné inkarnaci.

Nejsou-li lidé schopni najít vlastnosti animy či anima v partnerovi, přehnaně se s těmito vlastnostmi sami ztotožní. Hrají tak obě role. Když žena hraje současně roli muže nebo když muž předvádí ženské vlastnosti společně se svou vlatní mužskou rolí, může být jejich vztah velmi zmatený. A nezdívka si tito lidé ani neuvědomují, že tento zmatek pramení z představ v jejich nitru.

HRANÍ ROLÍ

Do každého vztahu vstupujeme s rozdílným očekáváním. Někdy chceme najít bezpečí nebo trvalou lásku, dát smysl našemu bytí nebo dokonce potvrdit si svůj pohled na život. Mnoho lidí má však sklon, jakmile vstoupí do vztahu, hrát určitou roli. Společnost, v níž žijeme, stanovuje role – matka, otec, dítě, přítel, milenec a milenka. Některým lidem lépe vyhovuje role matky/dítěte nebo otce/dítěte než muže a ženy.